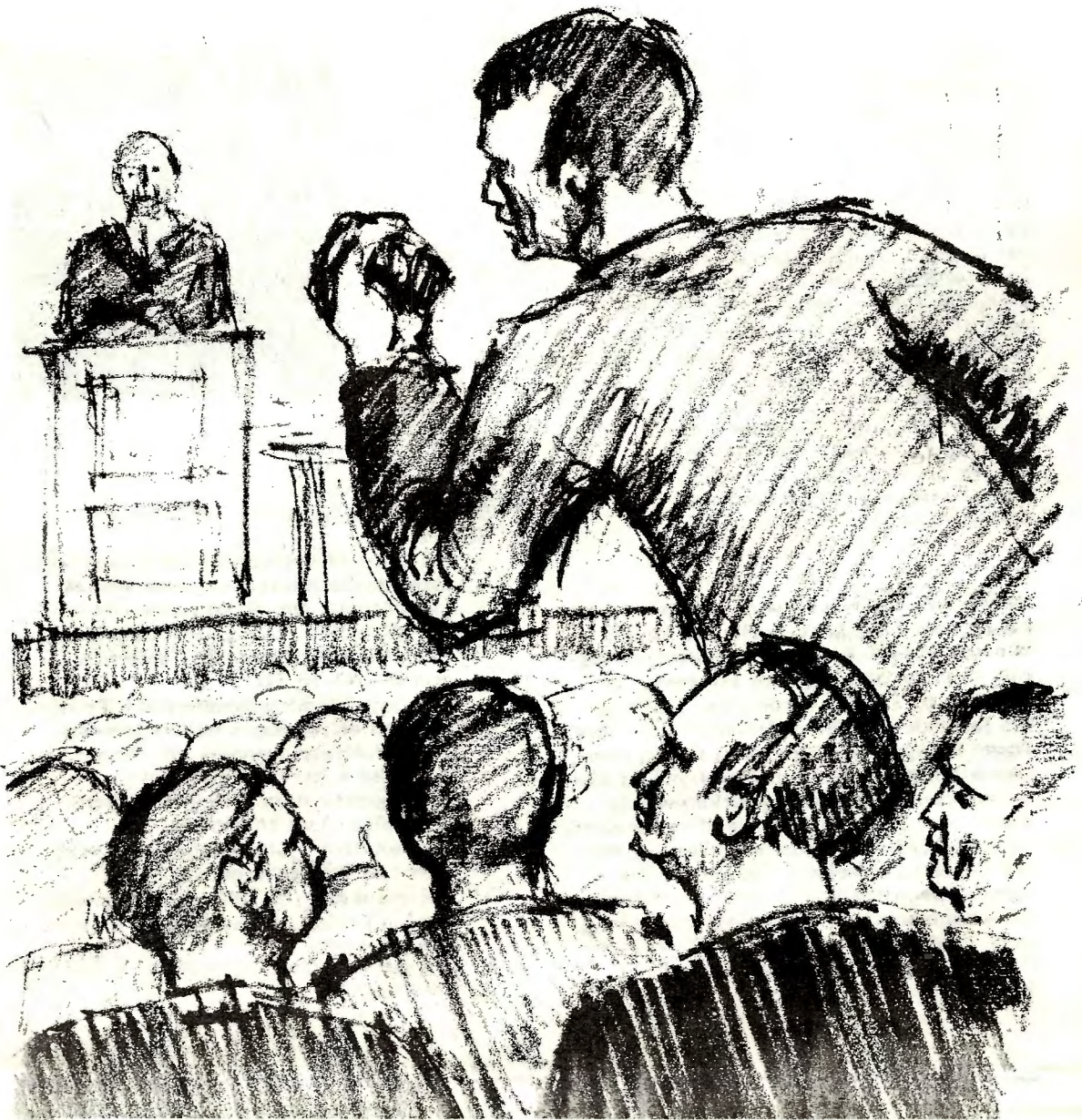

FEBRUAR 1976 ?

4.mai

Medlemsblad for Norges Kommunistiske Studentforbund

LEDER:

For å være sterke må vi være mange

Situasjonen i klassekampen i Norge og i verden forøvrig er meget gunstig. Både de objektive og de subjektive faktorene for revolusjon styrkes. Ifølge Lenin kan revolusjonen bare seire "når de "lavere lag" ikke vil og de "øvre" lag ikke kan leve lenger på det gamle vis"... "Følgelig er det for revolusjonen nødvendig for det første å oppnå at flertallet av arbeiderne (iallfall flertallet av de bevisste, tenkende, politisk aktive arbeiderne) helt og fullt forstår at omveltningen er nødvendig og er rede til å gå i døden for den, for det andre at de herskende klassene gjennomgår en regjeringskrise, som trekker selv de mest tilbakeliggende massene inn i politikken, svekker regjeringen og gjør det mulig for de revolusjonære å styrte denne regjeringen hurtig." Radikalismen s. 76 - 77.

"MASSENE EGEN POLITISKE ERFARING ER NØDVENDIG" (Lenin)

Men oppgavene har vokst raskere enn AKP (m-l), NKS og RU. Oppgavene til NKS er bl.a.

- å reise studentene til kamp for sine økonomiske interesser, som mot økt gjeldsbyrde, for økt stipendandel osv.
- å gjøre NSU, ST og DHL til redskap i studentenes interesser. Videre å styrke LNL og FR.
- å gjøre studentersamfundet i Trondheim til et redskap i folkets tjeneste.
- å mobilisere tusenvis (el. flere tusen) studenter i 1.mai-toget.
- å organisere en brei streikestøttebevegelse blant studentene.
- å mobilisere studentene mot Norsk Front og fasciseringa.
- å øke støtten til folkene i den tredje verden kraftig. Bl.a. å danne 3. verdens komiteer.
- å øke KK-salget og støtten til rotasjonspresså.

Dette er de objektive forutsetningene, som i disse tider har blitt styrka pga kapitalismens allmene krise. Disse forutsetningene, dvs. en revolusjonær situasjon, er ikke nok til å gjøre revolusjon. I tillegg må følgende subjektive forutsetninger foreligge: Kampen må ledes av et sterkt kommunistisk parti, revisjonismen må ha mista innflytelsen over arbeiderklassen og folket, det må bestå en enhetsfront mellom arbeiderklassen, bønder og fiskere og det må finnes en folkehær. Også disse faktorene har blitt styrka. Blant annet har den kommunistiske bevegelsen blitt sterkere. Det gjelder også for AKP (m-l) og den revolusjonære bevegelsen forøvrig i Norge.

Dette er store kortsiktige oppgaver. Er de idealistiske? Nei. Situasjonen i klassekampen, også på de høyere lærestedene, er meget gunstig. Både monopolborger-skapets undertrykking og massenes spontane motstand har økt. Det er en gunstig situasjon for å heve massenes politiske nivå. Vi må frata massene deres illusjoner om SV og DNA, og vi må styrke tilliten til og forståelsen for m-l-m.

Hvordan skal det gjøres? Lenin sier følgende om det i Radikalismen s. 84 - 85: "Den proletariske fortropp er vunnet ideologisk. Det er hovedsaken. Uten det kan man ikke engang ta det første skritt til seieren. Men herfra er det ennå temmelig langt igjen til seieren. Med fortroppen alene kan man ikke seire... Men for at virkelig hele klassen, de brede masser av de arbeidende og undertrykte under kapitalen skal nå fram til et slikt standpunkt, er det ikke nok bare med propaganda og agitasjon. For dette er massenes egen politiske erfaring nødvendig. Dette er alle store revolusjoners grunnlov."

Å mobilisere massene til kamp for sine egne kort siktige interesser og for væpna revolusjon er det vår oppgave består i. Det krever en sterk kommunistisk bevegelse, og for å være sterke må vi være mange. Å rekruttere til NKS er derfor en av våre mest sentrale oppgaver.

STYRK REKRUTTERINGSARBEIDET!
Rekrutteringsarbeidet må styrkes. Bare oppgaver som 1. mai og Jøtul-streiken skal prioriteres foran. Rekruttering er en egen politisk oppgave. Folk blir ikke medlem bare vi trekker dem med i streikestøttearbeidet. Spørsmålet om medlemsskap reiser flere politiske spørsmål. Sentrale spørsmål er synet på staten, væpna revolusjon, SV og det kommunistiske partiet.

Studiesirkelene er i denne sammenheng et viktig redskap. Erfaring viser at svært mange nære venner ønsker å gå på sirkel før de blir medlem. Et godt organisatorisk og politisk grep om sirkelene er derfor en forutsetning for høy rekruttering. Andre betingelser er at vi på sirkelene tar kamper på folks innvendinger mot medlemsskap, og at vi i arbeidet vårt forøvrig, som i fronter o.l. aktivt tar opp spørsmålet om rekruttering med folk. Alle har ikke ønske om å gå på

sirkel først. Dessuten finnes det folk i frontene som har gått på sirkel uten å bli med. Rekrutteringa fra sirkelene var i høst for lav.

BEKJEMP IDEENE OM DE INTELLEKTUELLES NØYTRALITET I KLASSEKAMPEN!

Den dårlige rekrutteringa fra sirkelene har sammenheng med flere ting. For det første at vi ofte har vært unnfalne med å ta spørsmålet om medlemsskap. Det må tas opp på første møte, og ikke vente til slutten av sirkelen. For det andre at vi har hatt problemer med å løse de motsigelser folk har hatt direkte til spørsmålet om medlemsskap. Typiske innvendinger har vært: - vil ikke bli underlagt den demokratiske sentralismen. - har for mye å gjøre. - er redd for å bli registrert.

Disse innvendingene har sammenheng med de intellektuelles motstand mot organisasjon og disiplin. Lenin slår fast: "Ingen vil våge å benytte vil våge å benekte at de intellektuelle som særskilt skikt i det moderne kapitalistiske samfunn, stort sett kjennetegnes nettopp ved individualisme og manglende disiplin og organisasjon." (Et skritt fram og to tilbake). I tillegg er de karakterisert ved ustabilitet og politisk vakling, og ved motvilje mot forpliktende politisk arbeid.

Disse trekka må vi ta kamp mot. Vi må vise at organisasjon og disiplin er en forutsetning for seier i den revolusjonære kampen. Videre at de intellektuelle må ta stilling for en av de to hovedklassene. De er ikke sjøl en klasse, men et skikt. De står i et objektivt motsetningsforhold til monopolkapitalen, men er samtidig under sterk innflytelse av borgerskapets ideologi. De kan ikke ta en nøytral stilling i klassekampen. Enten er de en styrke for borgerskapet eller en styrke for arbeiderklassen. Vi må aktivt sloss for at studentene skal stille seg på den rette sida i klassekampen og utgjøre en styrke for arbeiderklassens kamp: dvs. bli medlem i NKS!

☆☆☆☆☆☆

Møteplan:

Fase 1. (til 1. mai).

HOVEDOPPGAVE: 1. MAI OG STREIKESTØTTE.

- Storlagsmøte for 15/3: Taktikken og mobiliseringa til 1. mai.
Studier: Direktivet til medlemmene.
- Storlagsmøte for 5/4: Streikestøtte og tariffoppgjøret.
Er Jøtul-streika i gang, rettes møtet
inn mot den. Hvis ikke må det behan-
dle situasjonen ifm. tariffoppgjøret.
- Smalagsmøte for 1/4: Politikken og mobiliseringa til
sommerleirene.
- Studiemøte for 20/3: Masselinja. Studier i 4. mai.
- Studiemøte for 1/5: Sosialimperialismen.
Studier: Vedtak fra landskonferansen
i boka Sovjet i dag.

Fase 2. (til sommerleieren).

HOVEDOPPGAVE: SOMMERLEIRFORBEREDELSE OG MOBILISERING.

- Storlagsmøte for 15/5: Sikkerhetsinnstruks for NKS.
- Smålagsmøte: Oppfølging av "Styrk AKP".
Studier: HMG / ekstra om arbeiderklassen.

Som forberedelse til sommerleieren, vil det bli sent ut et eget møteopp-
legg på ca. 3 møter. Til disse møtene kan uorganiserte med fordel
inviteres. Møtene bør avholdes sjøl om mange er på ferie.

Kameratslig hilsen
NKS / AU.

Spørsmåla til storlags- møtet om 1.mai:

Vi bringer her spørsmåla til det storlagsmøtet om 1.mai som skal avholdes før 15/3. Materiale til dette møtet er det direktivet som er sendt ut til alle medlemmer.

- 1) AU mener situasjonen foran årets 1.mai er meget gunstig.
Diskuter denne påstanden.
- 2) Artikkelen advarer mot en tendens som har vist seg i diskusjonene til å ønske innsnevring av grunnlaget for FFF. Diskuter hoved parolene og studentparlene i lys av dette.
- 3) Hvorfor er masselinja nøkkelspørsmålet i mobiliseringa?
- 4) Hvordan skal laget arbeide for å mobilisere mange progressive i toget?

Merknad: Lag som har diskutert noen av spørsmåla grundig for, kan hoppe over dem.
Alle skal diskutere spm. 4 grundig.

Forslag til student - paroler :

(NB: Dette er bare å oppfatte som forslag som angir retninga for parolene. Laga må diskutere lokale paroler særskilt.)

Enhet studenter - arbeidere!

Studentene støtter arbeiderungdommens krav om arbeid !

Studenter: Støtt kampen mot statens lønnskomite !

Støtt gymnasiastenes kamp mot "slavelova" !

Avvis den reaksjonære studenthetsen !

Spania - Sør-Korea - Vest-Tyskland - India - Chile:

støtt studentenes kamp mot fascisme og imperialism !

Boikott Moskva-agenturet IUS !

Kamp mot statens og monopolenes utdanningspolitikk !

DNA-regjeringa - spydodden i den reaksjonære utdanningspolitikken !

Kamp mot arbeidsløshet - studentene krever arbeid etter studiet !

Nei til rasjonalisering, sentralisering og statsditat !

Forsvar den sjølstendighet lærestedene har !

Studentene skal bestemme valgreglene - nei til universitetslova !

Kamp mot borgerlig propaganda i pensum !

Full frihet til politisk arbeid på lærestedene !

Gjør NSU til en kamporganisasjon !

Styrk LNL som kamporganisasjon !

Styrk FR som kamporganisasjon !

Gjør DHL til en kamporganisasjon !

Nei til statsbetalte student-"tillitsmenn" !

Full støtte til FRAPs studentorganisasjon FUDE !

Full støtte til Jøtul-arbeiderne !

Forbud mot Norsk Front !

Studielåna: 6.5% er ågerrente !

Studentene krever: mindre gjeld - mer stipend !

Lånerenta ned til '74-nivå !

46000 i lån = 106000 å tilbakebetale !

Borteboerstipendet: I dag 2750 - vi krever 4400 !

Vi krever: Øk kostnadsramma !

Vi krever: Økt grunnstipend !

Statstilskott til samskipnadene - nei til pris og leieøkinger !

Støtt husleiestreiken på Risvollen !

Studenter og ansatte: felles kamp mot samskipnad og stat !

Støtt arbeiderungdommens rett til utdanning !

Studentjentene krever rett til utdanning!

Flere og bedre daghjem på lærestedene!

Fortsatt kamp for sjølbestemt abort!

Kamp mot kvinnefiendtlig propaganda i pensum!

Bruk dialekt - skriv nynorsk!

Lokale fagparoler av typen....

-folket og bare folket er den drivkrafta som skaper verdenshistoria!

-tvers igjennom lov til seier!

OSV.....

Jøtul-streiken er vår viktigste oppgave ved siden av 1.mai!

- Aspengren, Leveraas og Nordli skjelder i buksene for tida - og den skjelven deler de ganske sikkert med resten av monopol-borgera og lakeia deres både i pressa og innenfor arbeideraristokratiet. Vi har sett deres fortvilede forsøk på å knekke streika, - og vi kan forstå dem svært så godt når vi ser på hva streika innebærer og kan komme til å innebære:

1. Streika gjelder arbeidernes rett til å bestemme over arbeidssituasjonen sin. Ledelsens lakei, arbeideraristokrat og driftsstyrer Arne Hansen skal fjernes.

2. Den gjelder enheten mellom norske og utenlandske arbeidere. En enhet som er viktig i kampen mot rovdrifta av fremmedarbeiderne og forsøkene på å sette fremmedarbeidere og norske arbeidere opp mot hverandre.

3. Jøtul-streiken retter seg også mot en usaklig oppsigelse. 56 personer blei usaklig oppsagt i fjor - få av disse sakene blei krona med seier. Jøtul kan komme til å bety et nytt vendepunkt mot de usaklige oppsigelsene. Jfr. arbeidernes avvising av underskriftsaksjonen som retta seg mot den oppsagte fremmedarbeideren.

4. De streikende har gått offensivt ut mot alle sosialdemokratenes forsøk på å knekke streika. Jfr. deres uttalelse mot "23-manns-klubben" i samorg.

5. De streikende har gått offensivt ut mot borgerpressas AKP-hets.

6. Streiken har brei støtte i massene, både i arbeiderklassen, på lærestedene og ellers i folket. Den økonomiske støtten viser dette.

7. Streiken utgjør et slag mot DNA/LO-toppens kriseforlikplaner. Det er et slag som ganske sikkert vil bli fulgt av flere når tariff-oppgjøret nærmer seg. sporveisarbeiderne i Oslo har gitt signaler om det.

Kamerater: Jøtulstreien er av meget stor viktighet for utviklinga av klassekampen i Norge i dag. Situasjonen i klassekampen er gunstig, den utgjør et bra utgangspunkt for å heve massenes politiske nivå langt videre - også på lærestedene.

1. MAI OG JØTUL-STREIKA: LIKE VIKTIGE!

For kommunistene betyr dette at klassekampen har stilt oss to hovedoppgaver - to oppgaver som reelt er like viktige.

Det er første gang NKS har to hovedoppgaver på samme tid - og mange vil sikkert spørre om det er mulig ut fra teorien vår. I artikkelen "Noen spørsmål vedrørende metodene for ledelse" sa Mao at det til enhver tid bare kan finnes en sentral oppgave. Betyr så dette at vi aldri kan ha to hovedoppgaver samtidig? Jeg mener nei. Mao understreka ikke nødvendigheten av kun en sentral oppgave som noe prinsipp.

I den nevnte artikkelen som omhandler metodene for riktig ledelse, er spørsmålet om den sentrale oppgava det åttende punktet. I dette punktet legger han fram en metode for å unngå, som han sier "en tilstand av forvirring og rot" i planen for stedets oppgaver. Jeg mener at de aller fleste stedene vil kunne klare denne situasjonen uten å havne i en slik tilstand som Mao advarer mot. Den store graden av gjensidig støtte mellom våre to hovedoppgaver vil avgjort virke til å forhindre dette.

Spørsmålet om den sentrale oppgava, eller hovedoppgava, er først og fremst et spørsmål om "hvor tyngdepunktet i arbeidet skal legges", for igjen å sitere den samme artikkelen. Og hva annet skal bestemme tyngdepunktet i arbeidet vårt enn situasjonen i klassekampen som helhet, sett i lys av de historiske vilkårene og de lokale forholda? Det er nettopp en slik vurdering som sier at 1. mai og Jøtul-streiken er like viktige og viktigere enn alt annet i klassekampen i Norge i dag - dette ligger til grunn for vedtaket om våre to hovedoppgaver.

☆

HOVEDOPPGAVENE BØR TJENE HVERANDRE!

Jøtul-streiken vil konkretisere og levendegjøre en mengde av FFFs viktigste paroler. Den vil i praksis vise innholdet i dem og vil kunne lage et vannskille på 1. mai, et vannskille mellom dem som virkelig og i praksis støtter arbeiderklassens kamp, - og dem som pleier å støtte i ord, men i praksis gjør alt for å knekke kampen.

Dette gjør ikke bare den taktiske situasjonen foran 1. mai enda gunstigere, med SV og DNA i samme tog og med Jøtul-streiken som vil gjøre folks problemer med å velge enda mindre, - streiken er også i stor grad med på å høyne massenes politiske nivå og skape et spesielt godt grunnlag for å massemobilisere til 1. mai-toget.

Jeg vil allikevel understreke at selv om det er en stor grad av gjensidig støtte mellom hovedoppgavene - så er det avgjort to forskjellige oppgaver som hver krever særegne opplegg og organisering. Arbeid og kader skal fordeles jamnt, aktiviteten i andre fronter må vurderes særskilt utfra de lokale forholdene og vår styrke på stedet. Men i regelen skal vi ikke slippe KF-arbeid etc. ut av hendene. Det vil først og fremst bety at alle i hvertfall skal samle inn penger, dette gjelder også dem som har sin viktigste oppgave i andre fronter.

Dette gjør det nødvendig å ned kjempe all "dette-er-ikke-mitt-bord"-tenkning og jobbing med sitt i "avsondret ro". Dette er ideer som ikke tar utgangspunkt i klassekampen, men i de planene laget lagde ei tid tilbake da klassekampen ikke var så skjerp som nå. De er videre uttrykk for den innadvendtheten vi i lengre tid har vært prega av. Dette er konservatisme og sabotasje av Jøtul og av 1. mai. Vi må slå fast at streiken er alle kommunisters ansvar.

☆

MASSEMOBILISERING ER EN ABSOLUTT FORUTSETNING !

Det er fullstendig på det rene at Jøtul-arbeiderne ikke kan seire ved hjelp av folks gode vilje aleine - det må samles inn penger, svært mange penger må til. Hvert lag har fått forslag på en målsetning på hvor mye som som bør samles inn på stedet. Vi har hørt at enkelte kamerater fikk sjokk da de så summen: "der ryker studielånet", "vi er for få til å greie den målsetninga" osv.

Kamerater: Hva annet er dette enn grov mistillit til massene? Eller tror dere virkelig at det er meningen at vi sjøl skal sikre streika ved hjelp av våre knappe studielån? Nei - kamerater, slike ideer duger ikke. Vi må slå fast en gang for alle at streika ikke kan seire uten at det reises en brei massestøtte for den !

Vi må ut i massene for å reise pengestøtte til streika og vi må mobilisere mange uorganiserte med oss i streikestøttekomiteene slik at vi blir mange, mange som samler inn. Den beste metoden for dette er avgjort å få folk til å sette seg på liste for faste bidrag hver uke. I tillegg til at dette sikrer streiken jamn støtte, gir en slik metode oss også muligheten til diskutere grundigere med folk slik at de sjøl kan bli aktive i støttearbeidet.

☆

FULL OFFENTLIGHET I INNSAMLINGENE!

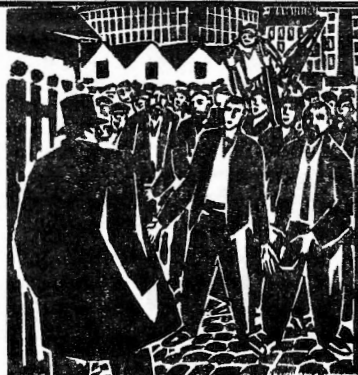
Hetsen til Leveraas på misligheter i innsamlingene har utvilsomt slått inn hos en del folk. Selv om de fleste kanskje ikke tror på det, er de sikkert ekstra vaksomme på metodene våre. Dette kan føre til vakling også blant disse dersom slurv og uorden gir fienden nytt vann på mølla. De vil garantert benytte selv den minste sjanse til nye utkjør.

Det er ikke bare den åpne fienden som Leveraas som vil benytte slurv fra vår side i sin kamp. SV har også delt seg på dette spørsmålet: På universitetet i Oslo støtter de ikke streikestøttekomiteene og driver buskagitasjon mot dem med Leveraas-kjøret som ammunisjon. Andre steder i landet støtter mange SV-ere streikestøttekomiteen samtidig som de for seg sjøl tar avstand fra Leveraas og hans kjørt. I såne situasjoner er det riktig å mobilisere disse SV-erne til å gå offentlig ut mot kjøret, på denne måten kan vi realisere taktikken vår med å mobilisere ærlige SV-ere til støttearbeid og trekke dem nærmere oss i politikken.

Vi altså ta alvorlig på å sikre oversikt og orden i innsamlingene, bl. a. ved hjelp av kvitteringer, samt sikre full offentlighet på hvor mye vi samler inn osv. Vi må også la det formelle bli et våpen på vår side.

KAMERATER: REIS EN VIRKELIG OG BREI MASSESTØTTE FOR JØTUL-ARBEIDERNE KAMP !

Bjarne.

Den revisjonistiske "teorien om produktivkreftene"

De kommunistiske klassikerne som er historiske materialister, sier at de undertrykte folkemassene er drivkrafta i historia. Revisjonister fra Bernstein, via Kautsky, Trosky, Furubotn, Kalheim, Bresjnev og til KUL har forvrengt den historiske materialismen til den såkalte "teorien om produktivkreftene"

"Teorien om produktivkreftene er en internasjonal revisjonistisk tendens med en overtro på spontaniteten. Den overdriver til det absurde produktivkreftenes avgjørende rolle, og reduserer disse til produksjonsmiddel+teknikk. Den ser helt bort fra den menneskelige faktoren og fornekte revolusjonens innvirkning på produksjonens utvikling, produksjonsforholdas innvirkning på produktivkreftene, og overbygningas innvirkning på den økonomiske basisen. Denne falske teorien framstiller det som om sosial utvikling bare var det naturlige resultatet av

produktivkreftenes utvikling, at et nytt samfunn framtrer av seg sjøl når produktivkreftene er høgt utvikla. at det er formålsløst for proletariatet å bevisst prøve å gjennomføre sosialistisk revolusjon når produktivkreftene ennå ikke er høgt utvikla. Denne falske teorien erstatter revolusjonær dialektikk med vulgær evolusjonisme, og klassekamp med classesamarbeid. Den går mot den proletære revolusjonen og det proletære diktaturet. Den er rein og skjær idealisme i historiesynet."

(Three major struggles on Chinas philosophical front s.24). Det var denne teorien som blei brukt som overbygning da furubotnikene stilte seg i spissen for rasjonaliseringa av industrien i Norge etter krigen. Også Kul bruker denne teorien når de kaller imperialismen for progressiv og går inn for strukturrasjonalisering og import av arbeidere på slavekontrakter.

Forts. fra s. 16 Progressiv Front...

er svak i dag, spesielt på spørsmål som sosialimperialismen/ den internasjonale situasjonen. Det blir en viktig oppgave framover å utvikle PF-politikk på stadig nye områder. Men fronten må ha et eget liv. Alle spørsmål angående plattformen etc. må diskuteres grundig i fronten. I brennpunkt står nå, etter min mening, den internasjonale situasjonen og fascismen.

Men hvis PF skal kunne stå på et skikkelig grunnlag på stadig nye områder kreves det propaganda og diskusjoner og stadig propaganda. Det er en oppgave som stilles for NKS.

SIRI.

Den kommunistiske masselinja – studieopplegg

Litteratur: Om masselinja i sitatboka.
Fra Mao i utvalg: Sørg for massenes velferd. Vis arbeidsmetodene oppmerksomhet (1934).
Problemer vedrørende metoder for ledelse (1943).
La hele partiet forenes og kjempe for å utføre sine oppgaver. (5. avsnitt i "Om koalisjonsregjeringa").

- Spørsmål:
- 1) Diskuter: "Folket og bare folket er den krafta som driver verdenshistoria", og "massene er de virkelige heltene." Vi må derfor rette inn politikken på massene.
 - 2) Diskuter hvordan avviket fra masselinja ytrer seg for deres lag. Er det mistillit til massene avviket bunner i? Vurder om avviket er en del av det moderne høyrevisjonistiske avviket.
 - 3) Diskuter konkret hva det vil si å jobbe etter den kommunistiske masselinja i støttearbeidet for Jøtularbeiderne eller i 1.mai-arbeidet på deres plass. Bruk sitatet "fra massene - til massene". (s. 176 i den nye sitatboka).

*****~*****

Alt arbeid vi kommunister utfører blir fruktesløst strev om vi ikke evner å mobilisere mange folk utafor våre egne rekker. 1.mai-arbeidet, støttevirksomheten for Jøtularbeiderne og rekrutteringa til NKS kan bare bli framgangsrikt om vi greier å få ut politikken til massene, og om vi klarer å organisere dem rundt denne.

Avvika fra den kommunistiske masselinja er alvorlige

(1) I dag er mange fronter formelle. De har med få ikke-kommunister og har et dårlig indre liv. På lærestedene er KF, LNL og FR mange steder virkelige masseorganisasjoner. Streikestøttekomiteene organiserer meget få i forhold til den breie sympatien de streikende har i studentmassen. NSU, Progressiv Front og alle de anti-imperialistiske frontene er de fleste stedene hue uten kropp. De uorganiserte var i liten grad noen virkelig kraft i 1.mai-komiteene i fjor. Rekrutteringa er betydelig, men ennå for lav.

(2) De siste valga til interesseorganisasjonene og studentersamfunna har ingen helt entydig tendens. En del resultater

er bra, men stort sett har det vært tilbakegang i å mobilisere massene. Dårlig valg i studentersamfunnet i Trondheim. Tilbakegang i NSU-valga i Oslo og Bergen sett under ett. Vi kan tape FR og bli sterkt svekka i LNL.

(3) Kommunistene flyr på møte etter møte. De fleste av oss mer enn noengang før. Men hele virksomheten er for innadretta og det blir tenkt og planlagt for lite med hensyn på massene. Vi er på det verste å likne med den berømmelige småbyen hvor de fleste levde av å barbere hverandre og resten var kelnere. Hos oss blir det mye sånn at den ene halvdel arrangerer møter og de resterende møter opp.

På et institutt med mange i NKS-laget var det et stående direktiv om at alle skulle gå på møtene i streikestøttekomiteen. Der satt de stadig og glante på de samme, gamle, trøtte trynene pluss en uorganisert. Isteden burde de brukt tida og kreftene til å få med uorganiserte i aktivt arbeid i komiteen.. Da ville komiteen fått gjort mer, flere ville fått tillit til kommunistene og kader ville blitt frigjort til annet arbeid.

Det interne arbeidet i organisasjonen er sjølsagt nødvendig for det utadvendte arbeidet, men bare derfor. Sjøladministrering fører oss ikke framover. Ledende kamerater på alle nivåer er ofte ikke masseledere, men "intern"-kader. De innleder ikke på åpne møter, fører ikke an i diskusjonene på allmøter, organiserer ikke massene i fronter. De er "sjefskelnerne" eller "butikkbestyrere" for å holde fast ved allegorien ovafor.

Masselinja – et kommunistisk prinsipp

Til nå har jeg beskrevet situasjonen. Om det er åpenbart at jeg ikke har lagt noen vekt på det positive, burde det likevel være klart at noe drastisk må gjøres. Men vi vil ikke greie å forbedre masselinja vår uten at vi forandrer ideologi, kvitter oss med revisjonistisk slagg på området. Derfor skal jeg gå inn på grunnlaget for at masselinja er et kommunistisk prinsipp, ikke noen tilfeldig metode eller arbeidsstil.

"Folket og bare folket er den drivkrafta som lager verdenshistoria" sier Mao i "Om koalisjonsregjeringa". Han sier også at massene er de virkelige heltene, sjøl er vi ofte dumme og uvitende og at "massene er i besittelse av en potensielt uutmattelig begeistring for sosialismen." Dette er i samsvar med den historiske materialismen.

For Mao er 'massene' en forkortelse for 'folkemassene'. Det er derfor en ekkel sjargong når noen kamerater snakker om "en masse, to masser" – en av de viktigste egenskapene til massene er jo at de er mange. I artikkelen "Den rette metoden å behandle motsigelser i folket" klargjør Mao at begrepet 'folket' (massene) har ulik betydning i ulike land og i forskjellige perioder i et land. Folkemassene i Norge nå, er arbeiderklassen og deres allierte, de som har objektive interesser av sosialismen.

"All historie er historia om klassekampen" (Manifestet). De undertrykte klassene gjør

(4) Ikke bare har vi en innadretta stil, men mange av kameratene lever sosialt avsondra fra massene. Særlig på universitetet er mange av oss "turister på faget" : Følger ikke regelmessig undervisning, kommer for seint på seminarer, lager ikke kollokvier med flertall uavhengige. Snakker nesten bare med andre kommunister i pauser o.l. Omgås mest kommunister på fritida. Om vi tar utgangspunkt i Maos liknelse om at kommunistene skal arbeide i massene "som fisken i vannet", må denne stilen karakteriseres som "fisk på tørt land". Dette er mest utbredt, men en del fortsetter som i '73 som "vann i vann", de kjenner mange, flyr på mye undervisning, drikker kaffe med mange forskjellige folk, men driver ikke kamp med massene, kjemper ikke for den kommunistiske politikken.

opprør mot de besittende, konservative og snyltende klassene. De knuser herskerens diktatur og den ledende av de undertrykte klassene oppretter si statsmakt. Revolusjonene er historias lokomotiv og de åpner for ei progressiv utvikling av de økonomiske forholda, ei utvikling som gir menneskene nye seire i kamp mot naturen. I vår tid stiller arbeiderklassen seg i ledelsen for de undertrykte massenes kamp for den sosialistiske revolusjonen. Ingen av disse revolusjonene har lyktes eller vil noen gang kunne lykkes uten at de breie folkemassene reiser seg. Bare de vil kunne knuse utbytternes voldsapparat og opprette det proletariske diktaturet. Gjennom at arbeiderklassen tar den politiske makta frigjøres folkemassenes skaperkraft. Kina og Albania viser hvilke fantastiske resultater folkemassene kan nå under sosialismen: Ideologisk, politisk, økonomisk og kulturelt.

Vi ser at denne teorien står diametralt i motsetning til de tradisjonelt borgerlige teoriene om de få, ensomme og heroiske heltene. Det finnes også en rekke revisjonistiske teorier som sikter på å lamme massenes klassekamp og skaperkraft, prøver å hindre at de knuser borgerskapets diktatur. "Teorien om produktivkreftene" (se en liten artikkel annet sted i bladet), teorier om eksport av revolusjon (jfr. forsøk på å rettferdiggjøre russisk og cubansk krigføring i Angola), terroristiske teorier om at en væpna fortropp kan lage revolusjon for massene,

Krustsjovismen med at fredlig kappestrid mellom "sosialistiske" og imperialistiske land muliggjør fredlig overgang til sosialismen osv.

Vi vil ikke behandle disse teoriene her fordi det lett kunne dra oppmerksomheten og diskusjonen vekk fra den sjølransakelsen som nå er nødvendig. Bare en sånn revisjonistisk teori vil vi ta opp her, fordi den har hatt oppslutning i våre egne rekker. I diskusjonene vi førte om klasse-

Folkemassene trenger arbeiderklassens kommunistiske parti

Teorien om massene som de virkelige heltenes kan ikke forflates til å ville likvidere den leninistiske partiteorien. Arbeiderklassen kan av seg sjøl bare utvikle fagforeningsbevissthet og bare vinne kortsiktige seire over kapitalistene. Klassen trenger en fortropp som også er en tropp i klassen. En fortropp som kan organisere kampen, men som først og fremst er væpnet med den vitenskaplige sosialismen: marxismen-leninismen-Mao Tsetungs tenkning. Ei forvrengning av masselinja til ei linje

Mistillit til massene – den ideologiske årsaken til

avviket

Jeg vil påstå at vår kader har skjont lite av Maos syn på massene. La oss ta noen eksempler for å konkretisere: Et par kamerater som var de eneste kommunistene på en skole, syntes det var håpløst å få utretta noe. Folk var enten reaksjonære eller passive. Men da andre stilte tvil ved denne påstanden kom det fram at 30 hadde gått i 1. mai-tog i fjor og at 15 etter det hadde gått på sirkel. Ingen var blitt rektruttet, men kommunistene må sjølsagt ta det på si kappe - ikke syte over massene.

På et institutt var et seminar med 3 kommunister og 7 uorganiserte. I pausen gikk "fortroppen" til kantina for å drikke kaffe og preike. De uorganiserte blei stående ved seminarrommet å diskutere. Kommunistene syntes de andre på seminaret virka så tilbakeleggende - de hadde ikke engang giddi å undersøke. Kanskje folka på dette seminaret i virkeligheten var like bra som den fyren som satt ved siden av en av våre ledende kamerater på et seminar i fjor vår. Den "ledende" så ikke noen grunn til å diskutere politikk med typen fordi han virka som en streber, stilte skoleriktige spørsmål til læreren osv. Da 1. mai kom fikk den "ledende" sjokk over å se "streberen" og familien hans ved sida av seg i toget.

analyse i høst mente mange kamerater i praksis at røde forskere, leger, arkitekter, sosialarbeidere og lærere var viktigere for klassekampen, enn at kommunistene skaffa seg skikkelige røtter i arbeiderklassen. Dette er den revisjonistiske teorien om kunnskapen som den viktigste produktivkrafta, og de intellektuelle som er "bærere av denne" som den viktigste drivkrafta. Det er en teori for å ordne opp på vegne av folkemassene.

for å "være snill med massene", ikke ta kamp med de tilbakeleggende ideene som de nødvendigvis må ha siden de lever under kapitalismen, er det mest vulgære høyreavvik fra masselinja. Perioden i '73 med "rødt miljø" og oppløsning av normene for den demokratiske sentralismen, var uttrykk for et sånt vulgært avvik. Et avvik som preger kaderens syn på masselinja den dag i dag. Ei forvrengning av masselinja til en ufyselig opportunistisk og prinsippløs stil.

På et institutt var det snakk om å rasjonalisere vekk en del lesesalsplasser. Borgerpressen, med opportunistenes "Universitas" i spissen, hetsa mot Rød Fronten som leide bort lokalene, ikke mot Universitetet som nekta å betale skikkelige leie. Kommunistene hadde tenkt på å sette i gang med noe for å rette kampen mot den virkelige fienden, men hadde i sitt stille sinn oppsummert at massene på stedet var for tilbakeleggende til at noe kunne gjøres. Isteden blei det uorganiserte som spurte kommunistene om ikke de kunne være med på en underskriftskampanje - en kampanje som viste seg å få stor oppslutning. Kommunistene dilta altså etter massene. Det går an å dynte på med eksempel etter eksempel på at vi betrakter massene som sløve og umulige, som et ubehagelig problem, istedenfor å ta utgangspunkt i alle de gode egenskapene de har for å kjempe med de tilbakeleggende ideene deres. Det er hos oss utvikla et helt nett med råtne teorier som på fordekt vis går mot den marxistiske teorien om massene. "Studenter er håpløse - bare arbeidere duger", "folk er nok bra på sosiologi, men på jus eller språk er de reaksjonære", "før var studentene radikale, men nå kommer det nesten bare Unge Høyre-folk på forberedende",

"på Blindern er det lett å drive politikk, men på min skole er massene bare opp-tatt av å ha det koselig og med å føle", "på skolene er det lett å bygge fronter, men på universiteta er det så vanskelig å bli kjent med folk, og de bryr seg ikke om interessekamp." "Folk sluker hetsen råt!"

Disse eksempla viser at det er vår ideologi, vår massefiendtlighet som er årsaken til at vi ikke greier å dra med oss flere i arbeidet.

Det er også blitt konstruert en rekke teorier som vil forklare avviket på masselinja med noe annet enn avvik i synet på massene. En av dem går ut på at vi driver dårlig massearbeid fordi vi ikke har "tillit til politikken". Men hadde det vært sånn hadde vi vel ikke jobba så hardt som mange gjør. Det er klart at mange har dårlig grep om politikken, og at det er mange saker en kan være usikker på. Det skyldes i såfall dårlig skoloring og vil virke inn på det politiske arbeidet vårt i det store og hele, men dette er et helt annet spørsmål enn åssen kaderens masselinje er.

Mange er framskredne på viktige områder av politikken, men har dårlig masselinje fordi de ikke skjønner at politikken bare er noe verdt om den føres ut til massene,

eller fordi en trur at massene er for tilbakeleggende til å skjønne noe. Andre kommunister skylder på dårlig tid og store oppgaver når de skal forklare den dårlige masselinja si. Dette er bortforklaringer.

Alle lar muligheter gå fra seg: Selger ikke propagandaen vår på undervisninga, spør ikke om folk vil være med i demonstrasjonstog, planlegger ikke med hensyn på massene. Det er reaksjonært å bortforklare dårlig massearbeid medat en er så opptatt "med å barbere hverandre". Ved å granske si egen tenkning og praksis og hjelpe andre kamerater med det samme, vil en fort finne ut at det er spørsmål om klassekamp, ikke om tid. I første omgang gjelder det å bruke den tida en har til massearbeid. Så får vi heller ta opp spørsmålet om færre og bedre møter osv. Til sjuende og sist kan "kapasitetsproblemene" bare løses ved at vi blir mange, mange flere.

Avviket på masselinja er grovt høyre-revisjonistisk

Uansett former er innholdet i avviket på masselinja at "massene er unyttige og ubrukbare, at vi er de virkelige heltene." I 1970 blei masselinja studert i SUF (m-l) og MLG - og i '70-'71 blei massearbeidet sterkt bedra. Tidligere hadde "vi er heltene" hatt "venstre"-form: Ekstremt klikkvesen, innavla sjargong og stil, dyrking av "sektas særegenheter". Men som på andre områder blei avviket alvorligere i høyreavvikets glansalder H-'72 og '73. Den kommunistiske masselinja blei bytta ut med ei linje for å lure med seg massene gjennom å oppføre oss så vi blei godt likt - og gjennom en rekke miljø-tilbud. Vi fikk røtter i massene, men kommunismen fikk ikke. Aldri har vi rekruttert dårligere. Masse-mobiliseringa blei erstatta med taktiske utkjør overfor revisjonistene (valget '73, DNS osv.), politikken blei retta inn på SV- ledelsen, ikke på massene.

Etterhvert har vi reist kampen mot høyre-avviket på en rekke områder. Det har bl.a. ført til hardere arbeidsstil. Fordi kameratene ikke har noe klart syn på massenes rolle og på kommunistenes rolle som masseledere, har mange bare sluppet kontaktene sine fra omdanningstida og lagt seg til en innadventd, avsondra, høyre-sekterisk stil.

Vi kan derfor slå fast at angående masselinja er avviket like alvorlig som i '73. Det hindrer oss å utnytte den gunstige situasjonen i klassekampen til framgang for vår politikk på de forskjellige områdene. Det står i veien for å sikre de streikende Jøtularbeiderne økonomisk, for mye større 1. mai-tog enn før, for skikkelig rekruttering og for å slå revisjonistene i den eksterne kampen. Avviket bidrar til å isolere oss. Vi kan slå fast at masselinja er nøkkel-leddet i korrigeringa av høyreavviket. Noen saker til skal tas opp før det blir sagt mer om denne korrigeringa.

«Sørg for massenes velferd» – et kommunistisk prinsipp

"Tjen folket", "Foren alle som lar seg forene" og "sørg for massenes velferd" er tre viktige kommunistiske prinsipper som dreier seg om kommunistenes arbeid blant massene. Prinsipper som må brukes i 1. mai-arbeidet og i støttejobbinga for Jøtularbeiderne. Spesielt er det viktig å merke seg at Mao sier at seier i den anti-japanske krigen er umulig om ikke kommunistene stiller seg i

spissen i kampen for massenes nære interesser, i kampen for saltet og brødet. Studentenes leve- og studieforhold, interessekampen, er meget viktig om vi skal nå breitt ut i 1. mai-arbeidet. Med vårt klassestandpunkt gleder vi oss over enhver kortsiktig seier massene vinner, men veit at massenes velferd framfor alt må vies stor oppmerksomhet dersom vi skal få dem med oss 1. mai, i den antiimperialistiske folkekrigen og i revolusjonen.

Metoden for ledelse må være «fra massene til massene»

Mao sier at det er to metoder som vi må anvende i alt vårt arbeid: 1) Foren det allmenne med det særegne. 2) Foren ledelsen med massene. Om å forene ledelsen med massene sier han: "Vi må ut i massene, generalisere deres erfaringer, utlede av dem enda bedre og mer systematiske prinsipper og framgangsmåter, og deretter gå ut i massene med dem igjen (propager dem) og oppfordre massene til å bruke disse prinsippene og framgangsmåtene i praksis, og løse massenes problemer og hjelpe dem til å nå fram til frigjøring og lykke." (nye sitatboka s. 177)

Om de lokale parolene 1. mai skal bli til noen kraft i mobiliseringa må vi følge denne metoden med «fra og til massene». Vi må undersøke hva massene oppfatter som sine nære problemer og interesser. Det kan være lånerenta, pensum eller miljøvernproblemer. Vi må bruke den kommunistiske teorien til å sammenfatte massenes spredte men mangfoldige ideer, til analyser og paroler, som vi så prøver å mobilisere folk ut ifra.

Skal vi makte å lede et skikkelig støttearbeid for Jøtularbeiderne, må vi kjenne til hvilke motsigelser massene har og legge opp taktikk og agitasjon etter det. Vi må undersøke om de ikke vil organisere seg i komiteene fordi de skal lese til eksamen, eller fordi de er redde for at kommunistene skal utnytte streika til egen vinning.

Vi må vite om folk ikke vil gi penger fordi de har det dårlig økonomisk eller fordi de mener arbeiderne skulle skulle fulgt oppfordringene om å gå forhandlingsvegen. Veit vi ikke dette og mye annet må ledelsen nødvendigvis bli blind, subjektivistisk og agitasjonen vil ikke treffe folk hjemme. På samme måte må vi kjenne studiesirkeldeltagernes motsigelser om vi skal greie å rekruttere mer fra studiesirkelene, først da er det mulig å utvikle folks bra ideer og kjempe med deres borgerlige. Det samme når vi skal diskutere med folk med SV-sympatier, vi må finne det progressive hos vedkommende som vi vil utvikle og finne ut hvilke illusjoner vi må nedkjempe.

Målestokken for framgang: massemobilisere & organisere folk

I 1. mai-arbeidet er det kort og godt to kriterier på om vi gjør et bra arbeid: Om vi greier å dra med mange aktive uorganiserte i komiteene og hvor mange vi greier å få med i tog. Det samme gjelder støttearbeidet for Jøtularbeiderne: Kriteriene er hvor mange penger vi greier å

samle inn og hvor mange uorganiserte vi får til å drive aktivt støttearbeid. Mange aktive uorganiserte vi får med er avgjørende for å løse spørsmålet med mye penger og store tog. Og de er nest etter studiesirkelene og kampene på dem, viktigst for om vi greier å rekruttere til NKS.

På Blindern har vi på det meste greid å samle inn 14900 kr pr. uke i snitt over en 4 ukers periode - nå må vi greie 25000 til Jøtularbeiderne - og det kan fort komme nye kamper. Det er lett å skjønne at her er vi sjanseløse uten å trekke med oss mange uorganiserte. Et sted greide de etter en del slit å trekke med seg noen uorganiserte i 1. mai-komiteene. Det

viste seg da at de raskt greide å få med seg dobbelt så mange uorganiserte fordi de første kjente flere som var interesserte. Og de skjønnte allerede på første møtet at massene også var ei viktig kraft i utformingen av politikken: De bestemte at all propaganda fra komiteen skulle komme ut på nynorsk, og de foreslo at språkparolene skulle flyttes fra kulturseksjonen til seksjonen for nasjonal sjølrådrett.

- Massene er de virkelige heltene !
- Vekk med mistilliten til massene !
- Masselinja er nøkkelområdet i korrigeringa av det revisjonistiske høyreavviket !
- Organisering av massene er ei forutsetning for framgang !

Kamerat i studieutvalget.

PS: Kameratene må være flinke til å oppsummere studiene og diskusjonene, gjerne skrive diskusjonsinnlegg til 4. mai. Kampen for å korrigere avviket vil med sikkerhet bli langvarig, og da er skikkelige oppsummeringer og diskusjoner nødvendige for å utvikle korrigeringa i rett spor.

Forts. fra s. 17. Rusgift... organisering og kamp. Alkohol sløver både evnen og viljen til kamp. Den første norske arbeiderørsla tok også ganske snart konsekvensen av dette, og reiste kamp mot alkoholspredninga. Dette gjaldt både Marcus Thrane-ørsla, og i mye større grad DNA først på hundretallet. For det er som Lenin sier, arbeiderklassens parti kan ikke unnate å ta opp kampen mot alkoholen, sjøl om det er aldri så ubehagelig å gjøre det.

SITUASJONEN IDAG

Alkoholforbruket har i løpet av en tjueårsperiode mer enn fordobla seg. Bruken av beroligende medikamenter har gjennom effektiv markedsføring fått et solid omfang, og sterke pengekrefter pumper nå stadig mer narkotika inn i ungdomsmassen. Gjennom sitt masseomfang er alkoholspredninga den klart viktigste, siden den rammer flest. Hvilken stilling har så arbeiderklassens parti, AKP (ml) inntatt til dette spørsmålet? Av sikkerhetsmessige grunner er alkoholforbruket blitt redusert i en del sammenhenger. Sommerleirene er stort

sett alkoholfrie, og det pågår en debatt om spørsmålet i deler av bevegelsen. Men fremdeles er det langt igjen til noen konsekvent kampholdning på dette spørsmålet.

Denne kampholdningen må etter mitt syn bl.a. gi seg utslag i følgende:

1. Det må utarbeides et konkret program for kamp mot rusgiftprofittorene, enten dette er staten (A/S Vinmonopolet), brannvesenets foreriforening, legemiddelindustrien eller narkotikahandlere av forskjellig slag.
2. Det må legges vekt på at flest mulig arrangementer og sammenkomster i vår egen regi skal være rusgiftfrie, både offentlige, interne og private.
3. Det må taes en diskusjon for å komme fram til hva som er riktig alkoholpraksis for hver enkelt kamerat. På lang sikt er det å håpe at diskusjonen fører fram til at alle kamerater får et sterkt redusert alkoholforbruk, og at flest mulig kutter ut alkoholen helt.

4. Bevegelsen må støtte organisasjoner som tar opp kampen mot rusgift på et ikke-moralistisk grunnlag, og som tar sikte på å reise en rusgiftmotstand også utenfor vår egen bevegelse.

"Rolf"

DEBATT:

Progressiv Front: Haleheng, front, enhetsfront eller parti?

Progressiv Fronts hovedoppgave er og skal være å organisere studenter til kamp mot statens utdanningspolitikk, - både mot slik den kommer til uttrykk helhetlig, og mot de former den tar på de forskjellige lærestedene. En slik fast organisering i interessekampen er nødvendig i kampen for dagskrava, og på lngre sikt, når det gjelder å utbygge enheten mellom studenter og arbeidere. Dessuten som massegrunnlag og rekrutteringsgrunnlag for NKS. Det er viktig at vi har dette siste aspektet klart for oss, det siste semestret har det vært en klar tendens på skolen hos oss til å underordne NKS' behov i forhold til frontens.

PF OG DE TO SUPERMAKTENE

I tillegg til PF's særegne oppgave, hovedoppgava, tar den også standpunkt til og jobber med andre oppgaver som er knytta direkte eller indirekte til interessekampen.

For PF på skolen hos oss gjelder dette:

- 1) Kvinns rett til utdanninga og arbeid.
- 2) Støtte til arbeidsfolks kamp.
- 3) Kamp mot supermaktene USA og Sovjet, mot all imperialisme. Full støtte til folkenes frigjøringskamp.

I laget vårt har det vært usikkerhet om pkt. 3. Skal PF ta standpunkt til de to supermaktene? Som kommunister må vi vurdere ut fra de krav klassekampen stiller (hovedmotsigelsen i verden i dag går mellom de to supermaktene og folka i den tredje verden) og utfra nivået i massene. Vi vet i dag utfra en vurdering av verdenssituasjonen og utfra studier av klassikerne, at vi lever i ei førkrigstid, og at Sovjet sannsynligvis vil utløse krigen. Kan vi unnlate i enhver mulig sammenheng å propagandere denne forståelsen? Skal ikke PF ta stilling til hovedmotsigelsen i verden i dag?

Hvordan har massene grepet parola? Jeg tror at størstedelen av studentmassen i dag ikke stiller seg negativt til den. Svært få vil bli stående utafor fronten bare på grunnlag av denne parola. De det gjelder fungerer ikke progressivt (revisjonistene i NKP, SV), og er heller ikke ønska som frontmedlemmer. PF-medlemmene står

i dag fullt og helt på denne parola. Det blir vår oppgave å konsolidere massene i og utafor fronten.

PF's PLATTFORM I OSLO ER "VENSTRE".

PF tar altså standpunkt til supermaktene i plattformen si. Hvilke andre saker skal PF ta standpunkt til? PF i Oslo har bl.a. tatt stilling til følgende:

- Full støtte til Kvinnefronten,
- Forbud mot "Norsk Front",
- Full støtte til Anti-Fascistisk Komite;
- Full støtte til Studentmållaget og Mål-rørsla,
- Full støtte til Folkets kultur,
- Norge ut av Nato,
- Palestinakomiteen,
- Full støtte til MPLA, FNLA og UNITA,
- Støtte til kampen mot fascismen i Spania, Portugal, Indonesia og Vest-Tyskland.

Sjøl om massene har objektiv interesse av alle disse krava, mener jeg, at ved å stille en del av dem på plattformen har vi gjort et "venstre"-avvik. Dette fordi en del spørsmål er ukjente og uklare for massene. Det er utilfredsstillende for frontmedlemmene å ikke kunne forsvare hele politikken skikkelig. Alle disse spørsmåla er heller ikke av samme betydning i klassekampen som spørsmåla om supermaktene og enhet med andre grupper i kamp.

Jeg mener at plattformen til PF ikke skal gi "full støtte til" andre fronter. En skal ikke ved å bli medlem av PF, måtte ta standpunkt til alle de frontene som NKS støtter. (PF er ingen enhetsfront). PF's medlemsmøter kan sjølsagt vedta å støtte en annen fronts arbeid, - generelt eller på sak. På denne måten bestemmer medlemmene sjøl politikken. "Venstre"-avviket i Oslo, tror jeg, er en følge av en sammenmelting mellom NKS og fronten i interessekampen. Vi har erstatta NKS' egne særegne politikk og propaganda med en front som står på NKS' linjer.

PF-POLITIKK PÅ NYE OMRÅDER

PF her i byen står altså ikke på samme plattform som PF i Oslo. Plattformen vår

forts.s.9

HVA ER EN REVISJONISTISK SOSIALISME - PAROLE

1. MAI ?

Diskusjonene i laget vårt om 1. mai-parolene viste at det var stor uenighet om sosialisme-parola. Mange mente at parola "For et sosialistisk Norge, bare folkets egen kamp gir seier" var en mer framskreden parole enn "For et sosialistisk Norge."

Begrunnelsen var at parolen med tillegget retta seg mot linja om at parlamentet er viktigere eller like viktig som folkets kamp den avgrensa mot revisjonistene som ikke var for folkets kamp og den avgrensa mot DNA som sjøl har brukt parolen "For et sosialistisk Norge."

Jeg er uenig i at parolen med tillegget er mer framskreden enn den andre. Tvert om, den er en feilaktig parole. Den gir illusjoner om at fredlig overgang er mulig.

Skillet mellom kommunister og revisjom

Skillet mellom kommunister og revisjonister i synet på sosialismen gjelder hvordan overgangen skal skje. Om væpna revolusjon er nødvendig dvs. om folket må ha våpen, eller om overgangen vil skje gradvis og fredlig. Revisjonistene er også

for "sosialisme" og "for folkets kamp". Allende mobiliserte folket på sin side, men han sorga for at de ikke fikk våpen.

At det chilenske folkets kamp ble knust i et blodbad skyldtes ikke at Allende unnlot å mobilisere folket for sin politikk, men at han unnlot å gi folket våpen slik at de var forsvarsløse overfor borgerskapets væpna offensiv.

Parolen med tillegget gir og styrker folks gale ideer om sosialismen. Det vesentlige ved sosialismen er at borgerskapets stat knuses og at folket ved den proletariske staten voldelig undertrykker borgerskapet.

Parolen med tillegget er revisjonistisk og den avgrenser ikke mot revisjonistene. Tvert om er det en parole revisjonistene vil like svært godt. I FFF-toget vil det ga mange som har ideer på at fredlig overgang er mulig eller tviler på nødvendigheten av væpna revolusjon. Overfor disse vil ~~slått~~ en parole som vil en parole som setter søkelyset på folkets kamp i forbindelse med sosialismen, styrke deres tvil og gale ideer.

Astrid.

KAMP MOT RUSGIFT!

"Arbeiderklassen **behøver** ikke rusen til bedøvelse eller stimulans, heller ikke alkoholens rus. . . Den **behøver** klarhet, klarhet og atter klarhet."

Lenin

Vi lever i ei tid, hvor motsetninga mellom arbeid og kapital stadig skjerpes. Som følge av krisa i økonomien, ser vi at kapitalen og dens agenter i arbeiderørsla blir mer og mer desperate. Overgrepa mot arbeiderklassen, og særlig mot fortroppen, kommunistene, blir stadig grovere. I denne situasjonen skjønner vi at folket, og folkets organisasjoner trenger kampkrafta si usvekka, og denne kampkrafta må økes.

METODE FOR Å PASSIVISERE

Folkets fiender bruker mange metoder for å svekke kampkrafta og knuse kampen som

arbeiderklassen og dens allierte forer. I tida etter krigen har den sosialdemokratiske innflytelsen kanskje vært den viktigste, i alle fall i fagrørsla. Men også forskjellige andre passiviseringsmidler har vært i bruk, og får i dag stadig økende betydning. Blant disse står rusgiftene i ei klar særstilling. Rusgiftene fordreier virkelighetsoppfatninga vår, og påvirker vår evne til å se sammenhengene i det som skjer rundt oss. De blir i stor grad brukt til å få oss til å se rosenrødt på tilværelsen i situasjoner hvor kamp for å forandre forholda er de eneste rette. De får oss til å koble av, og slappe av, fordi vi tror at det er oss det er noe i veien med, når dårlige arbeids-, skole- og boforhold gjør oss i tressa og utafør. Dermed hindrer de oss også i å reise kamp mot disse forholda.

Fra historia vet vi at alkohol er blitt brukt aktivt for å sløve arbeiderklassen og hindre

forts. s. 15

VI MÅ KOMME PÅ OFFENSIVEN I ANGOLA-SPØRSMÅLET!

SV er på offensiven i Angola-spørsmålet. Det er tydeleg at dei har meir enn vanlig tru på at dei sjølve har rett. Det er og tydeleg at deira propaganda har forvirra massane og gjort at massane tvilar på at våre liner kan vera rette. Ikkje rart, i denne saka har heile borgerprensa kjørt ut Sovjets propagandaverson av krigen i Angola. Rettnok har nokre avisar støtta MPLA og andre gått mot MPLA, men alle har framstilt MPLA som sosialistar og marxistar.

Denne saka tyder mykje for oss kommunistar reint taktisk. Når vi no skal mobilisere til FFF er det mykje som tyder på at vår line på Angola vil vera mellom massane sine største motseiingar.

For å setje det på spissen: Jøtul saka og vår line i den vil vera eit argument for at dei skal slutte opp om FFF, vår line i Angola vil være eit argument mot.

Ikkje å ta opp Angola og kjempe for å gjera gjennombrøt på dette spørsmålet, vil såleis vera eit grovt brot på regelen om å ta fienden alvorlig taktisk. Ei slik unnfallden line kan føre til alvorlege tilbakeslag.

Eg vil hevde at når vi til no har vore heller defensive i Angola-spørsmålet, er det av di vi sjølve har hatt og har illusjonar om Sovjet, om krigsfaren og om SV. Rett nok har vi denne gongen hatt heile borgerprensa + NRK mot oss, menlikevel. Det er dei indre motseiingane som er dei grunnleggande årsakene til ein tings utvikling, ifølge Mao. Vi må reisa kamp mot desse tendensane i forbundet. Vi har erfaring for at vi gjennom å gå offensivt ut på Angola kan drive SV på defensiven og vinne strategiske gevinstar for våre analyser av Sovjet, krigsfaren og SV.

TAKTIKKEN I ANGOLASPØRSMÅLET

Her er to hensyn å ta :

1. Vi må drive SV på defensiven,
2. Vi må sikre at massane grip hovudmotseiinga i Angola.

For å drive SV på defensiven og løyse motseiingar som står sterke ute i massane etter Sovjet-propagandaen, må vi ta opp

karakteren av dei tre frigjeringsrørslene. SV freistar nytte massanes uklære bilde av MPLA til å framstille ho som sosialistisk. Dette er berre tull: Alle tre er borgarlege rørslar.

I samband med SV sine utkjør kan det vera nyttig å ta opp at det ikkje er aktuelt med ein sosialistisk, men ein nydemokratisk revolusjon i Angola. Vidare bør vi halde fram at jamvel ein borgarleg revolusjon - som dei tre rørslene sto for - ville vera progressiv.

Men viktigare enn noko av dette, er det å kjøre fram Sovjets bravader i Angola. Eg nemner i fleng: Meir våpen til MPLA etter at Portugal var ute på to månader, enn under heile den 14 år lange krigen mot Portugal, før dette dreiv dei diplomatisk spel for å splitte, sending av kubanske soldat. ar i store mengder.

Angola har også gjeve Sovjet blod på tann. Leigesveinen Castro sa at kubanarane sto ferdige til å "frigjere" Namibia og Zimbababwe.

FOR Å SUMMERE OPP:

Taktikken vår må ha som utgangspunkt at frigjeringskrigen var progressiv av di han svekka imperialismen i Angola, medan borgarkrigen var/er reaksjonær av di han styrkar imperialismen i Angola.

Vi må vise attende SV sine påstandar om at det er grunnleggande skiller mellom frigjeringsrørslene, dette er nett Sovjet si splittingsline ! Vi må forsvare dei tre som reelle frigjeringsrørslar i kampen mot Portugal, samstundes som vi held fram at karakteren deira er uklar etter at supermaktane blanda seg inn.

Vi må avvise all imperialistisk innblanding i Angola. Men framfor alt må vi nytte Angola til å halde fram Sovjets karakter. Vi må og syne kva Angola tyder for styrkeforholdet mellom supermaktene, og at den forskyvinga vi no ser kan tyde verdskrig om kort tid (jfr. Etiopia før 2. verdskrigen).

Jonas.

En tegning fra det albanske vitseblad «Hosteni» i forbindelse med kampen mot byråkrati. »Når arbeiderklassen taler, tier byråkratiet».

